



Előfizetési ár:

Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Félévre 3 frt — kr.

Felelős szerkesztő, kiadótulajdonos:

SZÁVAY GYULA.

Főmunkatárs:

GERŐ GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Teleky-utca 20. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Ki lesz a kapitány?

*Akárkivel ha szóba állsz,
Azt kérdi mind ahány:
„Ugyan, mit hallott, mondja meg,
Ki lesz a kapitány?”*

*Mindenki arról kérd: ki lesz,
Jelöltben sincs hiány,
Csak azt nem kérdik, hogy: milyen
Lesz az a kapitány!*

Paprika Jancsi.

Pagát Pepi a kérdésről.

Annyit mondhatok, hogy aki kapitány akar lenni, a következő kvalifikációval kell birnia:

- 1.) *Hogy a megrögzött gonosztevők szinlelését felismerje, teljes jártassággal a színekben.*
- 2.) *Hogy éberségét kimutassa, köteles minden másodnap reggelig mulatni velünk.*
- 3.) *Hogyha tudomására jutna éjjeli gázlángok kioltása, címtáblák elcserélése, vagy bármi más jogászti tett, azt jogosnak elismeri s nem kutatja elkövetőjét.*
- 4.) *Tőkepénzesnek. Balekok előnyben részesülnek.*

„Vöröskereszt.”

Kinálgatta erősen a kufár egy feleséges embernek a „vöröskereszt” sorsjegyeit. — (Notabene a feleség — rőthaju.) — Ugyan hagyjon, jó ember, elég bajom van a — magam vöröskeresztjével!

Vaskalapos Dénes a kérdésről.

Annyit mondhatok, hogy nem eszik a kapitányi kenyérből, hacsak nem ilyen az az ember:

- 1.) *Rokonsághoz tartozó.*
- 2.) *Olyan üdös, hogy el lehet hinni, hogy a fejé-
lágya már benőhetett volna.*
- 3.) *Van náki vaskalapja, hasa, hája, kék nadrága.*
- 4.) *Véliünk szavazott, mikor a rétet megkaptuk ha-
szonbérbe.*
- 5.) *Nem hallgat semmiféle okoskodásra, hanem az
én szavamra.*
- 6.) *Nem újjító!*

A cselédszobában.

Szakácsnő: — *Istenem, milyen szép román ez!*

Szobaleány: — *Ki írta?*

Szakácsnő: — *Senki, nyomtatva van.*

A NŐKRŐL, A NŐKNEK.

— Karcolat. —

IV.

Bizony, bizony, nagy zavarban vagyok. — Ellenfelem vértelve érezvén magát szoknyája és hosszú haja által minden erősebb megtámadás ellen, támaszkodva az udvariasság szabályaira, mely nekünk férfiaknak a nőkkel szemben, minden cinismusunk dacára is, bénító bilineseket rak, letért a kedélyességet megtűrő tárgyilagosságot utjáról, és a személyeskedés rögös terére vitte át aphorismáimat, melyeknek *nem sérteni, de javítani* volt nemes szándékuk.

Bizony, bizony, nagy zavarban vagyok!

Ha férfival állanék szemben, feladatom sokkal könnyebb lenne, érveim itt nem feneklenének meg a hiúság zátonyán, mely mindent inkább eltűr, mint a győző okok elfogadását; mert ha a hiu nőt ezen hibájának elismerésére szoríthatnánk, már teljes lenne győzelmünk; miután a hiba elismerése, mindig első lépése szokott lenni a javulásnak.*)

Bizony, bizony, nagy zavarban vagyok.

Bájós ellenfelem — kit tövissei daczára is bájosnak találok — egészen más malomban örül, és támaszkodva udvariasságomra, sophismák által kívánja az igazságot tévutra vezetni.

Pedig „Ezüstös Nyárfa“ ő nagysága tévedésben ringatja magát ha azt hiszi, hogy a férfias hibák felsorolása megszünteti a nőnem létező hibáit. *Saját* hibáinkat sohasem mentheti a hivatkozás *mások* hibáira. Két malomban örülünk bájós nagysád! Én nem állítom, hogy mi férfiak hibátlanok vagyunk; sőt egyik legnagyobb hibánkat feltétlenül elismerem; e hiba az, hogy ősapánk egyik bordáját feláldozta — a papucsért. Én csak azt állítom, hogy meglevő hibáink nagyobb részét a nő maga alkotja. Mert férfi sorsa a nő. A nő képes belőlünk simulékony, gyöngéd férjet, szerető, gondos apát nevelni, de képes előttünk a pokol minden iszonyait is feltárni, és otthonunkat türethetlenné tenni.

Bizony, bizony, nagy zavarban vagyok.

Ha tovább megyek a vitában, őszinteségemet udvariatlanságnak, durvaságnak fogják tartani; ha megszüntetem a vitát, és az udvariasságot az igazság fölé helyezem, legyőzöttnek vallanám magamat.

Nem teszem; érzem, hogy még sok mondandóm van; tudom, hogy még számos érvekkel támogathatom nézeteimet, és ha nagysád a hurokat majd annyira feszíti, hogy csakugyan, merő udvariasságból, le kell majd lépnem a küzdterről, akkor is csak *legyőzött*, de nem *meggyőzött* fél leszek.

*) Aranyos Káka ur szavaiért nőkkel szemben nem vállal felelősséget a szerk.

Kérdéseire, a lehetőség és tárgyilagosság keretén belül, hajlandó vagyok megfelelni.

Őszinteséget kíván, őszinteséggel adózom. „Hogy bírnak-e a férfiak azon erényekkel, melyekkel a nők nem?“

Igen; és határozottan igen!

A férfit az életen keresztül komolyabb feladatok megoldása lelkesíti; biztosan kitűzött cél felé halad, és ha e cél elérésében, törekvéseiben hajótörést szenved, száz esetben kilencvenkilenceszer bizonyosan egy nő vetődött utjába, kinek szép szeme szívét megvette, esztét megvesztegette, és törekvéseiben nem emelte, de egyenesen meggátolta.

A csalódás, a szerelem csalódása, nem egy magasröptű szellemnek szegte már szárnyait.

Bizonyos kedvtelése a nőknek, ha férfiszívekkel könnyelmű játékot űzhetnek; mit törődnek vele, az a szív mily összeköttetésben áll az észszel? Mit törődnek vele, ha az a szív vérzik, vonaglik, elhal. Keresnek egy másikat, és mosolyogva folytatják hiúságból eredt könnyelmű játékukat.

És mint férjes nők? vajmi ritkán áll törekvésük abban, hogy a férjnek tetszeni kívánjanak. A férj már ekkor csak másodrendű szerepet kap, az elsőrendű szerep az udvarlótól illeti. Ebben keresendő, és ebben találja mentességét a férjek azon hibája, hogy otthonukat kerülve, a clubbokban és kávéházakban hajhásznak kárpótlást.

Azt is mondja nagysád, tegyem kezemet a szívemre — ha t. i. van szívem!? Igen is van; van pedig olyan szívem, melyre büszke lehetek, mert minden szépért, jóért és nemesért hevülni tud, és magához ölelné az egész világot — ha ez a világ olyan *visszatartó* nem volna.

Ez a szív sokat csalódott — de nem vértett el egészen; élő halott, mely hisz a feltámadásban!!

Sok ily szívet feltámaszthatnának önök hölgyeim, ha a feltámasztás munkájától vissza nem riadnának.

Bizony, bizony, nagy zavarban vagyok, — megvárom míg zavarom teljesen elenyészik, akkor itt, e helyen ismét harcolhatunk.

El a haraggal; legyünk jó barátok; hisz a jó barátok szabadalma, sőt kötelessége, egymás hibáit felfedni és kölcsönösen javítani.

Elismerem, hogy mi férfiak nem vagyunk mindannyian *szentek*; de engedje meg nekem azon állításomat, hogy a nők sem mindannyian — *angyalok*.

Fejesóválását udvariasságommal köszöntéssel viszonzva, vagyok — a meg nem győzött

Aranyos Káka.

Megtörtént.

Uraság sürgönyöz: Y. ispánnak X-en. A hizott ökröket a legközelebbi gyorsvonattal kérem ide szállíttatni, s számadástétel végett ugyanazon vonattal személyesen hozzám jönni. Báró X.

Ispán felel: Nagyságos Báró X. urnak Pesten. A kívánt vonattal nem érkezhettek meg, mert az szarvasmarhát nem továbbít. Holnap jövök. Y. ispán.

Furcsa betegség.

A vén János huszár, különben igen hű szolga, meg van áldva minden jeles tulajdonokkal, s azonfelül még — *nagyot is hall* mindakét fülére. Egyszer gazdája elküldi, nézze meg mi baja a barátjának Ott megmondják neki, hogy „a nagyur *gyomorgörcsükben* szenved“. János aztán referál hiven:

— Jelöntöm ásson, vitézlő hadnagy uram! a nagyurnak *hüresög van a gyomrában*.

Wagner Richard.

„Jövő zenéjét“ bármint komponárod,
Azért a multba visszadob halárod;
Mig áriákat költesz ime váltig:
Elhegedüli életedet szent Dávid!

Pattantyü.



Garabonciás látéseve.

(A színházban.)

„Szép leányok“, írta:
Csiky G., — játszották:
Abonyiné és Laczkó
Aranka. Élvezte: a szép
számu közönség.

„Sakk a királynak“ kitünően sikerült. Mándoky „sakkot“
adott, és a közönség „mattnak“ jelentette ki magát.

„A színház füttetik“ ezt olvassuk napoként a színlapon.
És csodálatos, hogy a közönség még sem akar neki me-
legedni.

Mándokynak olyan „Üdvöskéje“ van, milyennel nem minden
színház dícselkedhetik. Szeretjük is, dédelgetjük is — és sajnáljuk
azokat, kik büvkörébe nem igyekeznek jutni.

„A makrancos hölgy“nek keresztelte Shakespeare; Moreto-
nál „Közönnyt közönnyel“ lett belőle; Follinus meg rámondta hogy:
„Szeget szeggel“.

A „Szeget szeggel“ Budapestén megbukott.
„Lehetetlen“, mondja rá a vidéki kritika.

Hétfőn Hevessi Gábor jutalmául „Tamás bátya kunyhója“
adatik. A jutalmazandó gondot fordít rá, hogy a kunyhót a közön-
ség kedvenceivel népesítse meg. Kivánatos tehát, hogy a közönség a
palotát se hagyja üresen.

Mándoky háborut akar e héten izenni a közönségnek.
Ezt a „Furcsa háborut“ közönségünk már epedve várja és
hiszszük, hogy a tartalékcapatok is mind részt vesznek benne.

Ferde fordítások.

Bene gerendas adjuncta divinitus fortuna.

Ől gerendára felkötteni isteni szerencse.

Has partes quem admodum tractet singulas.

A has-pártiak mindenkit módosan traktáltak szin gulással.

A válság vége.

A negyvennyolcas párt „Divorçons“t
Játszott, farsangja volt neki.
A válságnak hogy vége, most már
Bolondságát csak neveti.

Ha gyakorolja most a böjtben
A szent önmegettartóztatást,
Bizony, szép husvétot remélhet
S dicsőséges föltámadást!

PSUTT.

Gyöngédség.

Asszony: Te, ha én ezt az új dalt hallom, hat egé-
szen oda vagyok.

Férj: Oda vagy? no várj, mindjárt elfütyülöm!

Sok semmi.

Személyi hírek. X. asszonyság pudlija tegnap nem itta
meg kávéját, félünk hogy askórságba esik.

Városcsinosítás. Örömmel halljuk, hogy X. városi kép-
viselő ur tegnap haját nyíratott.

Végrendelet. Valaki végrendeletileg meghagyja, hogy halála
után felboncsolják, mert szeretné tudni hogy voltaképen miért
halt meg.

Egészségügy. A szigeti hídnál egy olyan kövér kofa ül,
hogy az embernek, ha rá néz, rögtön egy pohár bort kell inni,
mert különben elrontja a gyomrát.

A legujabb: minden ugy marad amint volt.

100 forint jutalom annak, ki a legközelebbi bécsi huzás
alkalmával kijövendő számokat a szerkesztőségnek holnapig tud-
tára adja.

Egy angol bölcész minden életveszélyben forgónak a lé-
lek jelenlét helyett inkább a testnek távollétét ajánlja.

Cigánylaponak bőségesen élelmezett lakói azon kéréssel
fordultak lelkiatyjukhoz, az újvárosi plebánoshoz, hogy a miatyánk-
nak e szavait: „mindennapi kenyerünket adjad nekünk ma“ ezentúl
ugy imádkozhassák: minden esztendei árvizünket hozd nekünk visz-
sza újra, — lévén ez rájuk nézve sokkal alkalmasabb mint a min-
dennapi kenyér.

Az ebédlöben.

Ur: — Hát te gazember, az olasz salátát is mind meg-
zabáltad? mi dukálna most neked erre?

Inas: — Kérem nagyságos ur, egy krigli sör.

„Szeget szeggel.“

(Follinus emlékkönyvébe.)

Illik a cím darabodhoz,

Vonatkozása helyes:

Nem hiába „Szeget szeggel“,

De csakugyan — szegletes.

Suli Guli.

KÖRÖSZTÖS BÁTYÁNK KÖRÖSZTJE.

Mondjuk: vig beszély.

Irja: GERŐ GYULA

IV.

Körösztos bátyánk megint olyanformán érezte magát, mint ezelőtt 40 esztendővel. Éppen olyan bizonytalan természet, mint az a gimnazista, aki először lép a jogászbál sikamlós parketjára, éppen olyan szemérmes, mint a kezdődohányos, akire ha merően ránéznek, önkénytelenül kikapja szájából a szivart; éppen olyan követelő, mint aki először kap felálló kráglit; éppen olyan bú-buborékokkal teljes, mint aki először kezdi belátni, hogy mégsem volt bolondság Ádám mellé Évát is teremteni.

Sőt éppen olyan élvezetes társalgást is folytat Irénnel mint a kezdő szerelmesek. Folyton a kanapén feszeng, közelebb, távolabb; bátran, naivan; igyekszik mindenáron oldalt kerülni ideáljával; olykor szellemes célzásokat követ el a csillagokról, az angyalokról... azután nagyokat nyel s hallgat. Végre, hogy a kínos csendet megszakítsa, egy újabb bátor rohammal előáll hatodszor is és megkérdi Iréntől hetedszer, hogy:

— Hogy van?

— Jól, -- feleli az példás türelemmel, -- hát János bácsi?

— Én, oh én kitünően, hatalmasan. Hanem kérek ne hívj engem „bácsi“nak.

— Én istenem, hisz mióta ismerem, mindig az én aranyos bácsim volt.

— Hiszen az igaz, tökéletesen igaz, hanem --

— Nos?

— Nos tehát én nem akarom hogy bácsinak hívj, -- szölt kérőleg a bácsi. -- Szólits „János“nak -- de nem, nem, ez mégis egy kicsit furcsa lenne, ugye furcsa lenne? No persze hogy furcsa lenne. Hát talán „bátyám“nak -- ez se jó, ez is csak olyanformán hangzik mint a bácsi. Hanem talán csak egyszerűen: rokonodnak -- hanem ez se pászol; nem, nem. No én magam sem tudom, hogy minek, de csak bácsinak ne. Tudod -- igen öreges.

— De én nem értem János bácsit. Hiszen a magyarban ez olyan tisztos megszólítás.

— Tisztos, tisztos. Éppen ezért olyan hideg. Én nem kívánok tőled ilyen tisztos megszólítást. Vagy talán már olyan öregnek tartasz?

— Mi jut eszébe! -- kacagott Irén. -- Sőt inkább. A legszebb idejében van. Egész gavallér még most is.

— Gondolod, gondolod? Oh te, te kis hamis. És nem hizelegsz? Hát akkor én szavadon foglak. Magad

mondad, hogy nem vagyok olyan öreg, azért kívánom hogy ne hívj engem bácsinak. Hiszen köztünk nem is olyan nagy a korkülönbség --

— Köszönöm a bókot.

— No nem úgy értettem, nem úgy értettem. De látod az én öreg nyelvem, akarom mondani az én nyelvem csak eljár. -- Ugy-e nem haragszol? Mondd, hogy nem haragszol!

— Tessék. Még utóbb... eh, de mit bibelődünk ilyen csipp-csöpp dolgokkal. Maga az én kedves aranyos nagybácsim s ezzel le van. Punktum. Akit, ha 10 évvel idősebb volna is, csak úgy szeretnék mint most.

— Mit mondasz? Szeretnél? Hát tudnál te engemet szeretni?

— De még csak ilyet kérdezni is! Nemcsak tudnám, hanem tudom is. De hol van az a maga homloka? No, -- pajzánkodott Irén, homlokon csókolva bácsiját.

— Ah! Tehát lehetséges volna! -- sóhajtott Körösztos bátyánk roskadozva.

— Én istenem, de hát mi van ebben különös? Az volna különös inkább ha nem szeretném... No tudja, nem úgy, ahogy versekben olvashatni, hanem amugy. Tudja amugy. Tisztelem, becsülöm.

— Ugy-ugy, kedves gyermek. Csak tovább, tovább Ez az igazi. Nem is ám ahogy azok az üres fejű poéták írják. Lári-fári. Kölcsönös tisztelet és becsülés. Ez a fő. Ez az ami házi békét nyújt és boldogságot. Soha se biztam -- erősködik az öreg -- az olyan házastársak boldogságának tartósságában, akik minduntalan nyalják, falják egymást. Nem vezet az semmi jóra. Jegyezd meg kedvesem, hogy majd minden jó viszony felbomlásának az a nyalás-falás, az a túlságos, izetlen gyöngédségeskedés az oka. Ezt igen hamar megunja az ember; s ha vége szakad, nincs semmi ami pótolhatná, mert utána visszatetszést szül minden. Kölcsönös tisztelet, becsülés. Ez az igazi. Ez a fő.

— No ha csak ez kell, -- mosolygott Irén, -- akkor hát csak vegyen el engem, de tüstént...

— De...

— Nos?

— Hát...

— Mit?

— Hát -- jegyesed?

— Kinullázzuk.

(Megmondtuk, hogy végére járunk.)

A fődvarmesteri hivatal.

Megürült volt. Gróf Fesztetichessel
Töltötték be nem régiben,
S már újra üres: a nemes gróf
Szintén ravatalon pihen.

Nem is kell azt betöltni, felség,
Hisz' pusztá játék, gúnyra vall:
(Ha nincs „magyar királyi udvar“)
Az udvarnoki hivatal.

Chic.



P-r I. bátya a hatvanas években nagy szónoki hírnévre tett szert a veszprémi megyei gyűléseken, higgadt, kissé vontatott beszédével. Egy ily alkalommal hosszas beszédébe valaki nem a legudvariasabbán közbekiáltott. P. bácsi szépen hátrafordult, s szokott nyugalommal felelt: — Nem vagyok én olyan gaz himpellér, mint ez az ur — — — (általános csodálkozás; az illető arcán vészfelhők, szemében a harag mennyköve) — — — mint ez az ur gondolja!! — Hogy mily ügyes volt a fordulat, mutatja, hogy a kedélyek rögtön lecsillapultak, s a szónok nyugodtan fejezhette be 3 és fél óráig tartó beszédét.

*

Mikor a „Hazánk“ a képviselő védelmekor kipotytyantotta, hogy: „de végre is, mi köze ehez a „Győri Közlöny“nek?“ — eszünkbe jutott a mosonyi tolvajcigány esete. Ez Mosonyban lopott lovat, s a somogyi törvényszék elé állították. Vallatás közben mondta a moré:

— Hát hisen igazs, hogy Mosonybá lovát loptám, de mi kézse ehhez Somogyvármegyének?

*

Szombathelyen a „Tüzzől pattant leány“ került színre. Ebben előfordul az a mondat, hogy: „Sapientí sat.“ A szereplő színműtő ki is áll a platzra és deklamálja nagy lelki meggyőződéssel:

— Sapientí — satöbbi!

*

Egy másik darabban e kérdésre kellett megfelelnie, hogy: Honnan jössz? — A sugó sugja is neki: Keresztelőről. — Mire a színész:

— Kezd elülről.

*

Bankó kapitányról.

Igazán jól esett a napokban a „Garabonciás“ hátsábjain azt a pár érdekes adatot olvasnom régi kedves kapitányomról, nem is állhatom meg, hogy magam is ide jegyezsek egynéhányat róla.

A jó öreg urnak voltak bizony bogarai, még pedig furcsa bogarai, melyet nem lehet tőle rossz néven venni, mert hisz boszu volt csak az egész, még pedigen a mi szeretett sógorunkon a nimöt Michlin.

Mint mondva volt, magyar ember lévén [második Szarvas Gábor (talán az első)], nem szerette sőt ellenkezőleg gyűlölte azt, aki germanizált, és jaj volt annak akit kurta vasra ítelt, pedig be sokat osztogatott, és ment hozzá jelenteni, azaz hogy megköszönni, mert nála megköszönni kellett, hogy kiállotta a 12 órai kurzavasat.

Kutya baka, — kiáltott ilyenkor, — még egyszer 12 órai boglár; ha magyar vagy, tanuld meg, hogy a „kurtzer Eisen“ magyarul nem rövid-vas, hanem boglár.

Egy alkalommal kérdezte egy bakától, hogy mit komandérozunk akkor, mikor valaki nem tesz jól valamit.

Alásan jelentem, — felel a baka, — azt hogy visszakozz.

Micsoda, te csudabogár! — förmedt rá Bankó, — hát tőlem tanultál meg így magyarul?

Kiröm alásan a reglamába van így, — viszonz a baka.

Ebadta nimetje, hát még a mi nyelvünkbe is beavatkozok? — felel erre Bankó, — akkor a haptákat még vigyázzakozzra fordítja. Kutya nimet!

Magyarosított ő ahol csak lehetett, bizonyítja az, hogy egy bécsi születésű Gentzel nevű huszárhadnagyot rábirt arra, hogy nevét Keönceöül-re magyarosítsa, már pedig ez hallatlan dolog a kk. Arméban és nem kicsit szörnyűködtek ezen a bécsi vaskalapos nagy urak.

Embereit farsa módon tanította. Mindenkinek, hogy zsebébe ne dughassa kezét, be kellett az egész mundéron varrni a zsebeket, és ha egy nagyobb gyakorlat volt kilátásban, akkor addig mindennap volt egy félóráig laufsritt az udvaron — mezitláb, hogy ki ne hólyagosodjék senkinek a lába.

Mindezek daczára nem lehet tőle megtagadni azt, hogy kedélyes ember. Mikor Boszniában voltunk, egy eltévedt golyó horzsolta meg a lábát. Egy baka erre azt hangoztatta, hogy Bankónak ezért le kell a lábát vágni. Sirva fut hozzá szolgálja, és kérdi, hogy való legyen-e az? Bolond, — felel ő rá, — annak csak te örülhetsz, ha az én lábamat levágják, mert azontúl csak egy csizmát kell pucolnod.

Midőn Brodnál Boszniába masiroztunk, sok döglött ló feküdt az uton. Odaszól Bankó egy vöröshaju fírerjének, ki nagy szemeket meresztett azokra, zsidós dialektussal: „Ügye Khobilében, de szíp gseftet lehetne ezekkel a lúbürökkel csinányi.“

Még egy porciót közöl: **Resolvista.**

A betegnél.

Doctor: — Mit evett tegnap?

Beteg: — Füstölt húst.

Doctor: — Étvágygyal?

Beteg: — Nem, gombóccal.

Szerelmi lantolás.



Nem kérdelem én most, hogy leszek-e boldog,
A választ érzem, én egyetlenem!
Nem kérdelem, hogy szivem titkos szavára
Visszhangul a világ mit szól nekem. —

Nem kérdelem azt sem, hogy szeretsz-e engem,
Nem bánt, ha származásod titkolod,
Csak azt az egyet add tudtomra, kedves:
Körülbelül mennyi a vagyoned?

IDEÁLISTA PISTA.

Garabonciás muzeumából.



Bobaházán maig is fennáll a községháza, ma is e
fölrirattal:

Bobaháza
Községháza
Épült HELBEN
De nem CELBEN.

Zsurnalisztika.

— Hirlapi stílusunk fejlődése történetéhez. —

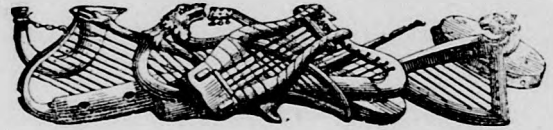
„Székesfehérvár és Vidéke.“ Szerk.: Csitári G. Emil.

UJDONSÁGOK.

— **Izenet**, annak a hebehurgya idéttlen zsidókölöknek, ki szerkesztőségünkől elcsapatván, most másik ujság hasábjain égbekiáltó számárendítések között csattogtatja ránk odvas agyaráit. A „Szabadság“ utóbbi számában, lapunkban megjelent báli tudósításra vonatkozó otromba megjegyzések, (melyekben különben éppannyi szellem van, mint egy véka pattogatott kukoricában) mint arról meggyőződünk, az ön nem annyira tök, — mint inkább hájfejéből, vagy vajadások közt előpréselt idéttlen eszmeszülemények. Lapjához most semmi közünk. Ha kényszeríteni fog, hogy a közönséget hirlapi gorbáságokkal untassuk, plakátokon fogjunk megtenni, lapunk keretéből kizárjuk a polemiát, de az utolsó szó a miénk lesz mindig. Ön a báli tudósító kiléte felől oly vastag tévedésben van, mint a minő vastag cipő talpa, melyhez csak arcüre lehet hasonlító, — de hogy megtudja, ki a báli tudósító, — tehát az lesz az, ki az ön hátán fogja a fogas kritikát koribácsesal megírni, s hogy máskor valamely testi fogyatkozásban szenvedő embert ne jusson eszébe méltatlanul pelengérré állítani, az ön hátát egyenesre fogja lapítani. Nos, hogy tetszik a bók? Az a báli tudósító, ki egy új csárdást fog az ön hátán kutyakorbácsal elcimbalmozni.

— **Írói jutalom.** Illetékes helyről értesülünk, hogy a színeszek között élénk mozgalom indult meg az iránt, hogy egyik helybeli ujságnak színi referensét, ki a színtársulat iránt való roszakaratának több ízben jelét adta, — minő meglepetésben részesítsék a színi évad végével. Végre arra a megállapodásra jutottak, hogy költségen egy körömlesztítőt s egy lóvakarót vásárolnak, s eme tárgyakat nagy ünnepegyességgel fogják átnyújtani az amicének.

FÜZFALOMBOK.



Válogatott hangszerészek, hegedűsök, kerepelők, trombitások, pikulások, lantosok és különféle fűzfajűtynökök műveiből válogatva.

I.

„Hazánk“ febr. 17. Szerk.: Rónay Etele.

Zongorámhoz.

„Szívemnek húrjain olykor ha végigjár
Durva kezével a zaklató fájdalom,
Ki szólna kivüled, majd mint zajló vizár
S mennydörögve majd ha kikitör bánatom — — ?
S ki oly büvösen — ? Ha ábrándok tengerén
El-elsszáll a szívem s sajkája a remény,
Tündérlányok, nimphák bájdalán
Túltevő zongorám?!

Gyay Frigyes.

(Ezt a zajló vizárt s mennydörögő bánatát
Aki megértette: elbízhatja magát!)

II.

„Orosházi Közlöny“ febr. 3. Szerk.: Jankó Antal.

Szerelmem és bánatom.

„Ott fönn született az én szerelmem,
Ott fönn, a magas egékben. —
És leszállott, leszállt a földre le,
Hogy boldogithasson engemet.

És bánatom! oh bánatom, oh ez!
Ez ocsmány, förtelmes alak!
A pokolból jött föl üldözni, hogy
Széztuzza boldogságomat.

És azóta küzdenek egymással:
Mély szerelmem, nagy bánatom;
Küzd élethalálra: a boldogság
És a legnagyobb fájdalom.

Melyik fog győzni? oh ha tudnám azt,
Melyik éli túl a másikat?!
Azt hiszem e küzdésben én leszek
Az engesztelő áldozat.“

Veng Antal.

(Sirodban fordulj meg Petőfi!
Im egy poeta-vandal
Gondolatod javítva közli,
S babért legel Veng Antal.)

III.

„Vas megyei Lapok.“ Szerk.: Balogh Zoltán.

A „népboldogítók“ hoz.

Im, fön a légben zür és vésteli felleg jár most...

Hordjátok szerte-széjjel a lángoló pallost!..

A véres zászlót, a tüzkeresztet...

Egy a másikkak okozzon vesztet!!

Izzó zsarátnakon hadd égjen a szenvedély!

A boszu járjon itt, s nyomban a veszély!..

A viszály, az izgalom magasra szálljon!

A testvér a testvérral szembe' hadd álljon! —

A harc jeléül kardot hordjatok ti már ma!..

Legyen chaosz.. és hivalgó hangos lárma!! —

Am rajta hát.. Döntsétek le az élő szobrokat!

Kiket e honnak Istene csak jó kedvében ad.

Csak álljátok hát utját a békés fejlődésnek!..

Majd honfú kezek tinek emléket vésnek!?

S kezetek majd e népen végzetes sebet ha vágott..

Teremtsen nagy hatalmatok egy új, egy más világot!?

Bajza István.

(Im fön a versben „zür“ s vad lárma támad:

Hordd el, poeta, versedet s irhádát!)

Bolondgombák.

„Oroszázi Közlöny“ február 10.

A színházból.

Szeged, február 7-én.

Praktikus ember az a mi Aradink, a fővárosi művészekkel, mindig a saison végei szereplésükre köt egységet.

De, helyesen is teszi ezt. nemcsak a maga kedvéért, hanem azért is, hogy legalább félművészeinket nem látjuk olyan sokáig. — mintha a saison elején vendégszerepeltek volna — veszteti a színművészet egyéb nagyobb korifeusai árnyéka mellett.

E héten először adták „Orpheus az alvilágban“ Offenbach nagy fényes operettjét. — ahogy a színlap hirdeti — a közönség ugyancsak megtöltötte a házat. egymás hátán álltunk, de mikor az előadásnak vége volt, úgy találtam, hogy bizony sokkal jobb lett volna otthon maradni, de ki ne ment volna el, olvasván a többnél többet, szebbnél szebbet ígéro személyneveket, mint: Venus, szerelem istennője, gyönyörű teremtés. (Litzenmayer Pöldi) Kupidó (Aradi E.) Dianna, a vadászat istennője (Réthy Laura). Euridike (Krecsányi Sarolta) stb. hallt! de van még itt egy érdekes név, de előre is bocsánatot kérek a türelmük igénybevételeért tisztelt olvasóim, ha egy kissé hosszú lesz, de nagyon érdekes — jóllehet egy szót se szól az illető az egész előadás alatt, tehát: „Apolló, gyertya-gyáros

alkalmi költő és sisak fényesítő, akinek szép embernek kell lenni.“ („De“ kérem alássan, talán elég is a „de“-ből.)

De elég is erről azt mondanom, hogy legtöbben az öltözetükben tüntek ki, különösen Krecsányi S. tünt ki öltözetéből. (Élc.) De Aradi E. kisasszony is veszedelmes egy Cupido volt.

Az előadás folyama alatt egy érdekes incidens is jött közbe, a mi az egész estén a legmulatságosabb volt.

Ugyanis, amint (Zajonghy) Plutó az ő Euridikéjével (Krecsányi S.) el akar tűnni, persze a sülyesztő segélyével, de bizon ez ép mikor Zajonghy urnak az orra K. S.-nak pedig a feje látszott ki, felmondott a szolgálattal, s nem akart tovább sülyedni. Volt aztán nevetés de Z. ur feltalálta magát és egy ügyes ötlettel menekült a kellemetlen helyzetből.

Ezért őt erősen megtapsolták.

Mi pedig tegyük le a tollat és porozzuk be az írást. (De, kérem ideje is! Béke poraira!)

C—er Gy.

Szerkesztői



levélhordó.

Báró Kerelábi. Garabonciás új erői között egyik legbővebb végéjü. Küldeményei közül sokat beválogattunk. A „bolond história“ ezintén a megjelenők közé kerül. Üdvölet! — **I. S., Kecskemét.** A lap megindult, a többi a te dolgod. Egyre-másra szállingóztok ti régi, már-már feledésbe meő madarak, csak szállingózatok, öröme öregeteknek. Isten szeressen. — **R. A., Horgos.** Hogy megmutassam, azt ne kívánd, mert kikeresése több mint Herkulesi munka. Hanem a te R-ed volt vagy a kisebb R—d Samué. A szegedieknek üdv és ölelés. — **Dixi, Kapuvár.** Isten hozta nálunk! Ha nem csurog: csöppen a küldeményből lapunkba. Csak folytassa. — **Cs. D. Tisztelt** nagy latin, nekiülünk a megtejtésnek, s legközelebb nyilvános pályázat tárgya lézen. — **Csatkai.** A Csörge nyelve túlzásban szenved. Inkább arra törekszünk, hogy a tárgy legyen komikus. A „mindenfélé“ örömmel vététt. Bővebb felelet belül. G.-nek tollat nyomtunk kezébe. — **Ypsilanti.** Arra fáj a foga? Majd ha fagy! — **Csörge.** Ismerkedjünk. Pár jó tanács áll számára készen. — **X. Y., helyben.** Izléstelen. — **Kard Bojt.** Nem tartjuk illőnek egy veszélyesen beteg felett. De más tekintetek is tartóztatnak. — **Livius.** A győri titkos tárcászok s versészek összeesküvése mulattató, de nem érint bennünket. — **R. A.** Üdvöt és sikert a küldeményhez! — **Livius, Kassa.** Jelenleg lehetetlen. Ami a másikat illeti, oly szereacsés helyzetben vagyunk, hogy az anyag bősége illusztrációinkat is kiszorítja. Csak úgy duzzad. — **Több kéziratról jövőre.**

Üzlethelyiség-változtatás.

Van szerencsénk a nagyérdemű közönség becses tudomására juttatni, miszerint

**rövid-, dísz- és norinbergi áru kereskedésünket
fehervári-utca, Limbeck-féle házba tettük át.**

Ezen alkalommal bátorkodunk figyelmeztetni, hogy nemcsak üzlethelyiségünket tetemesen nagyobbítottuk, hanem elsőrendű gyárosokkal kötött üzletek folytán azon kellemes helyzetbe jutottunk, hogy bármely versenynek, sőt a nagyvárosi üzleteknek ellenállhatunk.

Különösen figyelmeztetünk a következő cikkekre, u. m.: **mindennemű pamut, gomb, zsinór, szalag, osipke, harisnyák, kéziszappan, evőszerek, lámpák, tálcák stb. stb.** és minden e szakba vágó cikkekre, melyek üzletünkben legjobb minőségben és legolcsóbban kaphatók.

Midőn még ígérjük, hogy eddigi jó hírnevünknek megfelelően minden törekvésünk oda irányuland hogy a n. é. kö-zönség teljes megalégadését kiérdemeljük, kérjük tömeges látogatását és maradunk

kiváló tisztelettel
Fischer testvérek.

Buchberger József

értesíti a t. c. közönséget, miszerint a Kazinczy-utca sarkán létezett **kávéházi üzletével felhagyott**, azt t. Schilling József ur vette át s e helyen nem mulaszthatja el régi kávéházi vendégeitől szívélyes bucsut venni s megköszönni mindig tanusított jóakarataikat.

Egyszersmind tisztelettel értesíti a t. c. közönséget, hogy a Karmelita-téren t. Ott Ernő ur házában folytatott

vendéglőt az „Esztergomi borcsarnok”hoz

egészen ujonnan berendezte, úgy, hogy az mind a berendezés kényelme és eleganciája, mind régi jóhírű konyhája, finom, tisztán kezelt borai, jutányos árak, pontos kiszolgálás tekintetében minden igényeket kielégít.

Dreher féle kis schwehathi marcziusi sör (literje 24 kr), ugy különféle borok a legjutányosabb áron.

Ajánlja vendéglőjét a t. c. közönség figyelmébe s jóakaró pártfogásába, melyet kiérdemelni egyetlen kötelességének ismeri.

Uri és női
fehérműket

készít

legjutányosabb áron

U n g á r V.

Győrött,

kaposzta-köz 5-dik szám.

Ugyanott javítások is elfogadtatnak.

Győrvárosi határban

egy 17 és egy 10 mérős

kitünő minőségű

szántóföld

eladó.

Bővebb felvilágosítás szerezhető

t. Bakó István

ügyvéd urnál.

Bámulatos olcsó!



Uri, női és gyermekcipők a legszebb és legnagyobb választékban kaphatók egyedül csak

BRANDSTEIN B.

cipőgyári raktárában.

(Győrött, Kazinczy-utcában.)

Nőknek:

Legfinomabb everlasting comodcipő, nagy elegant csokorral és sarokkal	2.30
Topánok sagrin v. zergebőrből 6'' magas, erős, dupla talppal és lakkhegygyel	4.—
Topánok legfinomabb everlastingból 6'' magas, lakkhegygyel	3.80
Regatta-topánok legfinomabb salonlakkból, kötni	4.—
Legelegánsabb spanglis topánok lakkbőrből	4.50
Regatta-topánok bőrből v. brünnelből, kötni	3.50
Topánok everlastingból, 6'' magas, lakkhegygyel és dupla talppal	4.—

Hölgyek számára cipők 4 frttól 7 frtig kaphatók.

Uraknak:

Legfinomabb topánok borjubőrből, fényesítésre, erős dupla talppal	5.50
Legfinomabb francia borjukid-keztübhör, lakkhegygyel v. anélkül	6.—
Regatta-topánok sagrinbőrből, lakkhegygyel és dupla talppal, tűzésre v. cuggal	5.50
Továbbá mindennemű leány-, fiu- és gyermekcipők	1 frt 50 krtól 3 frt 50 krig.

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Az áru jó minőségéről kezességet elvállal.

Az eredeti Singer-varrógépek

a legújabb javításokkal ellátva,
gurítókra erősített sajnélküli dolgozó-állvánnyal bírnak,
a leggysszerűbb és legtartósabb szerkezetűek,
a legmunkaképesebb és legelterjedtebb gépek
a családi örökfen és legmegfelelőbbek az ipari céloknak.



Legjobb biztosíték: a gyárnak 31 éves fennállása,
a forgalom tartós növekedése,
661.000 gép eladása a múlt évben, 5 millió levén használatban.
Hetenkint 1 frt részletfizetés mellett adtnak el!
Az oktatás díjtalanul, a csomagolás költségmentesen jár.

A versenygépek folytonos támadásai és az
lőbben tanuskodnak az eredeti

eladásbani tartós növekedés a legmegfele-
Singer-gépek kitünősége mellett.

The Singer Manufacturing Co.: Győrött, fehérvári-utca 2. sz.